

ρούμενος ως ο μεγαλειότερος της εποχής μας. Ἦτο σύζυγος τῆς διασήμου ὑψιφώνου Τετραζίνι.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρίσις ὁ Ντυπουί διευθυντής τοῦ «Μικροῦ Παρισινοῦ», πρόεδρος τοῦ Συνδικάτου τοῦ τύπου, γερουσιαστής καὶ πρῶν ὑπουργός.

— Εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος δεξίωσις τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ στρατάρχου Φόρς, ὑπὸ τοῦ Προέδρου κ. Πουανκαρέ.

— Ἀπέθανεν εἰς Παρίσις ἀπὸ φθίσειν τοῦ λάρυγγος δι' ἣν ὑπέστη μετὰ θαυμαστοῦ θάρρους τρεῖς ἐγχειρήσεις ἡ γνωστοτάτη ἡθοποιὸς τῶν Café-Concerts Γκάμπυ Ντελύ, ἡ ὁποία μολονότι δὲν ἦτο μεγάλη ἡθοποιός, οὔτε ἐξαιρετικὴ χορεύτρια, κατώρθωσε μὲ τὴν εὐφυΐαν τῆς καὶ τὰς ἀμφιέσεις νὰ ἀποκτήσῃ παγκόσμιον φήμην, ἀναστατώσασα μὲ τοὺς σκανδαλώδεις ἔρωτάς τῆς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαιεν Ὑπῆρξεν ἀφορμὴ μὲ τὴν τέχνην τῆς καὶ τὰ πολλαπλὰ θέληγτρα νὰ χάσῃ τὸν θρόνον τοῦ ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας Δὸν Μανουέλ καὶ νὰ παραφρονήσῃ ὁ δούξ ντὲ Κρεσόλ. Ἀπὸ ὑπηρετρία ἔγινε ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους ἀστέρους τοῦ θεάτρου διήνυσσε βίον πλήρη δόξης, πλούτου καὶ ἡδονῆς· δικασθεῖσα διὰ τινὰ χορὸν ὃν ἐχό-

ρευσε γυμνῇ, ὑπεστήριξεν ὅτι τέχνη εἶνε κυρίως τὸ γυμνὸν καὶ ἡθωώθη. Διὰ τῆς διαθήκης τῆς ἀφῆκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Μασσαλίας δρόμον κατήγετο δλην τῆς τὴν περιουσίαν τῆς, ἡ ὁποία ὑπολογίζεται εἰς πολλὰ ἑκατομύρια, ἀποτελεῖται δ' ἐκ κοσμημάτων, ἐργῶν τέχνης, οἰκιῶν εἰς τὸ Λονδίνον καὶ εἰς τοὺς Παρίσιους, καὶ γαιῶν πλησίον τῆς Μασσαλίας. Εἰς τὴν μητέρα τῆς καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς δὲν ἀφῆκε εἰμὶ τὴν ἐπικαρτίαν μόνον τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῆς. Ἡ ἐν Μασσαλία ἐπαυλὶς τῆς θὰ μετατρέπῃ εἰς νοσοκομεῖον τῶν ἀπόρων. Τοιοῦτοτρόπως, ἡράρει ἐν τέλει τῆς διαθήκης τῆς, «θὰ εἶμαι ἡσυχος ὅτι ἐτραγοῦδισα καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν χάριν τῶν πτωχῶν». Εἶχεν ἐσχάτως συμβληθῇ μὲ ἱμπρεσσάριον ὅπως δώσῃ δύο παραστάσεις εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' ἡ ἀσθένειά τῆς τὴν ἡμπόδισε νὰ ἔλθῃ. Αἱ τελευταῖαι ὥραι τῆς Ντελύ ὑπῆρξαν τρομεραί. Ἐκείνη ποῦ ἐπέρασσε τὴν ζωὴν τῆς ἐν μέσῳ ἀνθέων, φώτων, θαυμαστῶν, θριάμβων, ἀφῆκε τὴν πνοὴν εἰς ἓν μικρὸν κρεβδάτι μιᾶς κλινικῆς εἰς τὸ Μονρούζ, ἐργατικὴν σπιναικίαν τῶν Παρισίων κατόπιν ἀπεριγράπτου ἀγωνίας. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἡ κατάστασις τῆς ἦτο ἀπελπιστικὴ. Τὸ πνεῦμα τῆς ἦτο ἐν τούτοις ἄλυπον· ἡλπίζε πάντοτε ὅτι θὰ σωθῇ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Λύτρα — Ζευγώλη.

Εἰς τὴν αἰθούσαν Geo ὁ ζωγράφος κ. Νικ. Λύτρας καὶ ὁ γλύπτης κ. Γρ. Ζευγώλης ἐξέθεσαν ὁ πρῶτος 44 πίνακας καὶ ὁ δεῦτερος 16 γλυπτικὰ ἔργα. Νέοι καὶ οἱ δύο, καλλιτέχναι μὲ μόρφωσιν καὶ μὲ τάσεις νεωτεριστικὰς, ἀξιοὶ πολλῆς προσοχῆς.

Ὁ κ. Λύτρας εἶνε κυρίως προσωπογράφος ἀλλ' ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὸ τοπεῖον, μετ' ὀλιγωτέρας ἐπιτυχίας. Μέχρι τοῦδε εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐνεφανίσθη ὡς τολμηρὸς ἐμπρεσιονιστὴς μὲ μίαν ἀσάφειαν καὶ ἀμυβολίαν εἰς τὰς γραμμὰς καὶ τὸ χρῶμα. Ἦσαν μάλλον σκίτσα πειραματισμοῦ. Εἰς τὴν τωρινὴν ἐκθεσίν του, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐντελῶς τὸν ἐμπρεσιονισμόν, δεικνύει μίαν σοβαρώτεραν, θετικωτέραν ἀντίληψιν τῆς τέχνης. Τὰ τοπεῖα του, αἱ θαλασσογραφίαι, ὅπως τοῦ Πόρου, τοῦ Φαλήρου, τῆς Πεντέλης, τοῦ Ἡρακλείου δὲν ἐκφράζουσιν τίποτε. Σύγχυσις, ἡ ὁποία μας κάμνει νὰ ἀντιπαρέλθωμεν ταχεῖς. Ἐξαίρουται δύο ἀπόψεις τοῦ Σουνίου καὶ ὁ Κάμπος.

Εἰς τὰ τοπεῖα τοῦ ἐν γένει λείπει τὸ ἑλλην. φῶς. Εἶνε ξενότροπα, ψυχρά, νεκρά. Ἐχει τὴν ἐπίδρασιν ἀκόμη τῶν σπουδῶν του ἐν Γερμανίᾳ. Δὲν ἐδέχθη τὸ ἀγνὸν θερμὸν ἑλλ. φῶς ἡ ψυχικὴ του διάθεσις. Ἴσως ἡ ἐξέλιξις τῆς σπουδῆς τῆς Ἀττικῆς φύσεως νὰ τὸν δδηγήσῃ εἰς τὴν εἰλικρινεστέραν ἀπόδοσιν τοῦ ποιητικοῦ καὶ χαρίεντος ἑλλ. ὑπαίθρου.

Ἄλλ' αἱ προσωπογραφίαι τοῦ εἶνε ἔργα ἀντάξια τοῦ καλλιτεχνικοῦ του ὀνόματος. Κυριαρχεῖ ἡ τοῦ ἀδελφοῦ του κ. Περ. Λύτρα. Ἡ τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Πατρίδος» Δ. Λαμπράκη, ὅχι ὅμως καὶ ἡ τῆς κ.Κ. Κ. - μίᾳ κεφαλῇ νεάνιδος καὶ δύο ἄλλαι σπουδαὶ γυναικείων μορφῶν εἶνε πολὺ μελετημέναι καὶ ψυχολογημέναι, ἀποδεικνύουσαι μίαν ἐξαιρετικὴν ἱκανότητα τοῦ ζωγράφου. Ἐπιτυχῶς ἀπεδόθησαν ὁ Πᾶν καὶ Κένταυρος, ἐν ἐσωτερικῶν ὑπὸ τοῦ κ. Καθαράκη ἀγορασθὲν καὶ τὰ χρυσάνθεμα.

Ὁ κ. Ζευγώλης ἐμφανίσθη εἰς τὴν πρῶτην ἐκθεσίν του καλλιτεχνικοῦ του ταλάντου. Ἡ «Εὐα» του δεσπόζει ὅχι μόνον λόγῳ διαστάσεων ἀλλὰ καὶ ὡς ἔργον σοβαρόν. Ἡ Εὐα ἀπησχόλησε πολλοὺς καλλιτέχνους, ἡ προσπάθεια δὲ τοῦ κ. Ζευγώλη δὲν προσθέτει τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Τὸ ἀνδροπρεπὲς πρόσωπον, ἡ ἐξεζητημένη στάσις, ὁ ἐν γένει ἀποκρουστικὸς χαρακτήρ δὲν ἱκανοποιοῦν τὸν θεατὴν. Ἡ Πηγὴ μὲ τοὺς Ἐρωτιδεῖς, αἱ πρωτομαὶ τῆς δ. Τσαγγρῆ καὶ τοῦ κ. Ἀναστασίου, τὸ ἀνάγλυφον (ἀρ. 9), εἶνε πολὺ καλὰ. Τὴν μεταφορὰν τοῦ τραυματίου, ἣν ἡγόρασεν ὁ ὑπουργὸς τῆς Περιθάλψεως, εἶδομεν καὶ ἄλλοτε χωρὶς νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ οὔτε τότε, οὔτε τώρα.

Ὁ κ. Ζευγώλης εἶνε ὁ εἰσηγητὴς ἐν Ἑλλάδι τῆς παστελίνης, μόνος καὶ ἀσυναγωνιστος ἐκμεταλλευτὴς τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Εἶνε σκί-

τσα εἰς μεγαλειότερον ἤδη μέγεθος, τὰ μικρότερα δὲ μὴ εἶχεν ἐκθέσει ἄλλοτε ἦσαν καλλίτερα. Εἶνε σάτυροι τῆς γυναικείας μόδας καὶ τῆς γυναικείας σιλουέτας. Ἐχουν πολλὴν ἐκφραστικὴν καὶ κίνησιν. Ἀλλὰ Παρισινίζουν. Ὑπάρχουν καὶ τύποι Ἀτθίδων, μετὰ τοὺς ὁποίους ἀξίζει νὰ ἀσχοληθῇ, ὡς καὶ ἐπαρχιωτῶν, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἀποτυπωθῶν. Ἀπὸ τὰς τέσσαρας παστελίνας καλλίτερα εἶνε ἐκείνης ποῦ κρατεῖ ἀνθὴ καὶ ὀμπρελλίνον.

Παρθένη

Μία συγκεχυμένη καὶ ἀκατανόητος διαφύμισις — τοῦ Ὁρφέως -- καὶ μία παράταξις ὀνομάτων διαφόρων γνωστῶν πολιτευτῶν καὶ φιλοτέχνων προανήγγειλε ἐκθεσιν τῶν ἔργων τοῦ κ. Κ. Παρθένου εἰς τὸ Ζάππειον. Τεχνητῇ, χαμηλῇ μετὰ πάλλευκον πανὶ ὁροφῇ δίδει πρωτότυπον ὄψιν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὡς περιβάλλον ἡ ἐκθεσις τοῦ κ. Παρθένου εἶναι ἡ πρώτη καλλιτεχνικὴ ὄντως αἴθουσα ἐκθέσεως. Διὰ τὸ δὲ καλλιτέχνος νὰ καταρῶγῃ εἰς πολυπρόσωπον ἐξ ἐπισήμων ὀργανωτικῆν ἐπιτροπὴν ; Πρώτη ἀπορία. Τόσοι ἄλλοι καλλιτέχναι δὲν ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην αὐτὴν τοῦ σωσιβίου. -- Διὰ τὴν νὰ περιλάβῃ ὅλα τὰ πρωτοσχέδια καὶ πρόχειρα σκίτσα ἀφοῦ ἐκθέτει καὶ τὰ ὀριστικά του ἔργα ; Δευτέρα ἐρώτησις. Ἐκ τῶν 240 ἐκθεμάτων μόνον 70 ἤμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ ἔργα. -- Διὰ τὴν Γαλλικοὶ τίτλοι εἰς μερικοὺς πίνακας ; Τριττὴ ἐρώτησις. Εἶνε ἀρκετὴ δικαιολογία τὸ ὅτι ἔμεινεν εἰς Παρισίους ὁ καλλιτέχνης, ἡ δὲ νὰ φανῇ ἀκόμη περισσότερον ὁ ξενότροπος χαρακτήρ τῆς ἐργασίας του ;

Τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ κ. Παρθένου εἶχεν ἐκθέσει πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Ελευθέρου τύπου». Ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ τὸ τάλαντόν του. Ἡ παράταξις ἤδη τῆς ὅλης ἐργασίας του μᾶλλον ἀπογοητεύει.

Ὁ κ. Παρθένος εἶνε ὁ ἐν Ἑλλάδι ἀντιπρόσωπος τῆς νεωτάτης ἐξελίξεως τοῦ διακοσμητικοῦ ἐμπρεσιονισμοῦ. Παρακολοῦθῶν τὴν ξένην κίνησιν, ἐπῆρε ὅ,τι ἐκκεντρικὸν καὶ ἀπέβαλε τὴν ἐλληνικότητά του. Ἡ ἐκθεσις του φαίνεται οἷον ἐξοκέλασα ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἀπὸ τὰς ὀχθὰς τοῦ Σηκουάνα, μολονότι αἱ ἀπεικονίσεις του εἶνε εἰλημμέναι ἀπὸ Ἑλληνικὰ τοπεῖα. Κυβισμός, φουτουρισμός, ἰδεολογισμός, ἐμπρεσιονισμός. Ὅλα ὁμοῦ ἀσάφεια, ἀτεχνία, ὑπερβολή, ἀκαλαισθησία. Αἱ διάφοροι θεωρίαι κατὰ τῆς στατικῆς καὶ περιγραφικῆς τέχνης, καὶ ὑπὲρ τῆς δυναμικῆς καὶ διαισθητικῆς εἶνε θεωρημαί... Ἡ τέχνη ὡς τέχνη εἶνε μία, μετὰ ποικίλας κατὰ ἐποχὰς καὶ σχολὰς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ ὡς βασὶς ἔχει τὸ ὡραῖον καὶ τὸ νοητόν. Τέχνη ἀκροβατικὴ, ραιβή, παραπαίουσα, ἐκκεντρικὴ, ἀκατανόητος, αὐθαίρετος, ἀμφιρρέπουσα, ἐπαναστατικὴ εἶναι ἀρνήσεις τοῦ καλοῦ, τοῦ ἀρμονικοῦ, τοῦ ὡραίου, εἶνε ἀξιοπερίεργον θέαμα, εἶνε διαφύμισις, εἶνε ὅ,τι θέλετε, πάντοτε δὲ μὴ παρῶν τέχνης, χωμικοποιήσις. Καὶ ἐπ' ἑσχάτων μερικοὶ ζωγράφοι μας ἤρχισαν νὰ συγχέουν τὰ ἔργα τῆς σοβαρᾶς, τῆς νηφαλίου, τῆς

θετικῆς τέχνης, τῆς πρωτοτύπου, μετὰ τὰ σχεδιασμάτα τὰ δὴθεν διαισθητικά, τὰ αἰνιγματώδη ἐξωφρενικά εἰς σχέδιον, εἰς χρῶμα, ἀνέκφραστα καὶ συμβατικά κακοτεχνήματα. Ὅ,τι συνέβη εἰς τὴν φιλολογίαν μας μετὰ τοὺς ἀναρχικοὺς Ψυχαραστὰς κατ' ἀρχὰς καὶ τώρα μετὰ τοὺς λεγομένους «νέους», ἀντιγραφεῖς ἀνισορρόπους, ἀλογίστους, τὸ ἴδιο ἤρχισε καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Εὐτυχῶς τὰ κρούσματα εἶνε ὀλίγα καὶ ἡ ἀδιαφορία τοῦ κοινοῦ μεγάλη.

Ὁ κ. Παρθένος ἤρχισε πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὸ στάδιόν του μετὰ πολλὰ ἐφόδια καλλιτεχνικά· πρώτη δὲ ἡ «Πινακοθήκη» ἐπήνεσε τὰς πρώτας τοῦ ἐργασίας. Ἀλλὰ τὰ ἔτη μετέβαλον τὰς ἀντιλήψεις του καὶ ἡ ἐξελίξις του εἰς ἀγιογράφον — τοιχογράφον καὶ τοπιογράφον τὸν παρουσάζει ἐπιρρεπῆ εἰς τὰ καινὰ δαιμόνια καὶ εἰς Βυζαντινισμόν πρωτογενῆ. Θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερος ἐὰν περιορίζετο εἰς τὴν ζωγραφικὴν, θετικὴν καὶ εἰλικρινῆ ἀπόδοσιν τοῦ ὅ,τι βλέπει καὶ ὅ,τι ἐπικίνδυνος ὑπόθεσις -- ὅ,τι νομίζει ὅτι διαισθάνεται. Διότι δὲν τὸ αἰσθάνεται καὶ ὁ θεατὴς. Καὶ ὁ θεατὴς τῶν περισσοτέρων ἔργων τοῦ κ. Παρθένου ἡ μειδιᾷ ἢ σηκώνει τοὺς ὤμους ἀνίκανος νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ...δυναμικοῦ μελλοντισμοῦ. Εἶνε σώματα τοῦ τοξότου καὶ τῆς τοξευομένης εἰς τὸ «Πεῦκο», ἡ τῆς Σαλώμης, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μετὰ ἀνορθωμένην εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας σκύλαν; Εἶνε Ἀττικὴ τὸ ὑπ' ἀρ. 43 συνονθύλευμα ; -- ἡ ἀξία τοῦ δρ. 12,000 ! -- Εἶνε ἀντάξια τῆς νεοληνικῆς ἐποποιᾶς ἡ τρίπτυχος καρικατοῦρα τῆς Μονῆς τῆς Ἀγ. Σοφίας καὶ τῶν Δύο αἰώνων Περικλέους -- Βενιζέλου; Ὁ ἀτυχὴς Πρωθυπουργὸς ἔχει πάθῃ ἐξάρθρωσιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ στρέβλωσιν τῶν ποδῶν. Ἡ διαισθησις ἄρα γε ποῦ νὰ ὑπάρχῃ; Εἰς τὴν ἀγαλνίαντον ἐλευθερίαν; Εἰς τὴν ἀκαλαισθησίαν; Ὁ θερισμός -- πῶς νὰ μὴ ἐνθυμηθῇ τις τὸν Ἑλληνικώτατον Ἐπ.Θωμόπουλον -- ἡ Ἡδυπάθεια μετὰ τὸ γεμάτον πλαδαρὰς συχαμερὰς πτυχῆς σῶμα εἶνε ἐξωφρενικὰ ἔργα.

Ἄλλ' αἱ ἀγιογραφαί; Ποία Ἑκκλησία θὰ τολμήσῃ νὰ τὰς ὑποστῇ; Οἱ Τρεῖς Μάγοι, ὁ Θρῆνος, ἡ Ἀνάστασις εἶνε ἀπελπιστικὰ ἀντιπαθητικὰ ἔργα, διαστρεβλώσεις σωματικαὶ καὶ αἰσθητικαί. Τὰ πρόσωπα ἔχον παραμορφωθῇ μετὰ καμπύλας, αἱ γραμμαὶ περιστροφικαί, ἀχαλίνωτοι. Ὁ Ἀνιστάμενος Χριστὸς ἀσφυκτιᾷ εἰς τῆς φασκίης. Καὶ δὲ μὴ Ἀνάστασις εἶνε ἡ πλέων περιλάμπρος, χαρίεσσα, φωτεινὴ ἑορτή. Μορφὰ παθολογικαί, ἀλλοιθωρισμοί. Ὁ Θεοτοκόπουλος ἔπασχε. Ἐνῷ ὁ Παρθένος ἀπὸ ὑπολογισμοῦ διαστρέφει τοὺς ἀνατομικοὺς ὄρους. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις εἰς τὰ ἔργα αὐτὰ καὶ εἰς πληθὺν σχεδίων, ἔργα εἰς τὰ ὁποῖα σταματᾷ τις μετὰ προσοχὴν καὶ τὰ ὁποῖα μᾶς ὁμιλοῦν διὰ τὴν ψυχὴν καὶ ἀντίληψιν τοῦ καλλιτέχνου. Εἶνε δὲ αὐτὰ : Ὁ Εὐαγγελισμὸς τὸ ἀνώτερον ὄλυν, διὰ τὸ ὅποῖον ἔλαβεν ὁ καλλιτέχνης καὶ τὸ Ἀριστεῖον. Ὁ Ἀγγελὸς ἵσταται μετέωρος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πτωχικοῦ οἰκίσκου, ἐποῦ ἡ ἀγνὴ παρθένος στέκει παραπλεύρως μιᾶς γλά-

στρας με κρίνους. Ὡς χρώμα, ὡς σύνθεσις, ὡς ἐπεξεργασία, ὡς παράστασις εἶνε ἔργον καὶ πρωτότυπον καὶ αἰσθητικῶς...λογικόν. Τὸ Τριανταφυλένιο καμπαναριὸν (ἀγορασθὲν ὑπὸ τῆς Λέσχης τῶν Φιλελευθέρων), ἡ κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ εἰς ὑπερφυσικὸν μέγεθος ἦν ἐργασθῆναι πρὸ 20ετίας, εἶνε ἔργα καλλιτεχνικά. Ἡ αὐτοπροσωπογραφία τοῦ κάλλιστον ἔργον, τὸ μόνον ἀνεπηρέαστον ἀπὸ τὴν νεωτέραν τέχνην. Τὸ ἔκαμε πρὸ 23 ἐτῶν. Μᾶς δείχνει ἓνα προσωπογράφον δυνατόν. Μία κεφαλὴ νεάνιδος, ἡ πρωϊνὴ ὁμίχλη, τὸ κίσκι, τοπεῖον ἀπὸ τὸ Πράτερ, Δύσις ἡλίου, Παλαιὰ ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν, Πράσινας (ἢ μᾶλλον κόκκινες) σκιές, Αὐλὴ μοναστηριοῦ, τὸ καράβι τῆς Καλαμάτας, εἶνε ἔργα εἰς ἃ ὁ καλλιτέχνης εἶνε συγκρατημένος, μᾶς δεικνύει περισσότερον τί βλέπει, παρὰ τί αἰσθάνεται. Καὶ εἶνε τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ αὐτά.

Ἄλλαι ἐκθέσεις.

Διερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν ὁ Γάλλος προσωπογράφος κ. Ἀλβέρτος Μίλλ ἐξέθεσε 15 περίπου ἔργα εἰς τὴν αἵθουσαν Ζεὸ. Εἶνε τὰ περισσότερα γυμνὰ γυναικῶν, ἐν οἷς ἐν μεγάλου μεγέθους νύμφης εἰς τὰ νερὰ τῆς ὀχθῆς κρα-

τούσης μῆλον, πολὺ καλὸν ὡς σχέδιον καὶ ὡς χρώμα. Ἐπιτυχὴς καὶ ἡ προσωπογραφία γυναικὸς κυρίας. Τὰ ἔργα αὐτὰ ἐκτίθενται ὡς δείγματα τῆς τέχνης τοῦ. Ὁ κ. Μίλλ ἔχει ἤδη φιλοτεχνήσῃ προσωπογραφίας ἐκτιμηθείσας πολὺ ἐν Παρισίοις, τοῦ Ἰουλίου Κλαρετῆ, τῶν ἡθοποιῶν τῆς Γαλ. Κωμωδίας δεσποινίδων Reinnentere καὶ Leconte, τοῦ μαρκησίου ντε Καστελάνο, τῆς κομήσης Μελικὼφ τὸ γένος Μαυροκορδάτου καὶ εἰς τὴν Κ)πολιν τοῦ αἰμνήστου Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', τῆς κ. Ρακτιδάν, τοῦ βαρὼν ντε Κλωτέλ καὶ ἄλλων. Ἐν Ἀθήναις ἐξετέλεσε παραγγελίας τινὰς ἐν οἷς καὶ λίαν ἐπιτυχήν προσωπογραφίαν τοῦ ἀυλάρχου κ. Γρουπάρη.

*

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμερικῆς, ἐνθα ἐπὶ πολὺ διέμενεν, ὁ ζωγράφος κ. Δ. Κόλλιας, ἐξέθηκεν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Πανοράματος» ζωγραφικοὺς πίνακας καὶ σχέδια. Ἡ «Πινακοθήκη» ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε ἔργα τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἐκτεθέντα. Τὰ ἐκτιθέμενα ἤδη ἀνέρχονται εἰς 55. Ἐξ αὐτῶν διακρίνονται τὸ Θέρος, ἡ Χορεύτρια καὶ ὁ Ἀπόμαχος.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΙ

Ἡ κυρία Παρρὲν ἀπειλεῖ τοὺς ἄνδρας διὰ γυναικείου Συνεδρίου, εἰς ὃ θὰ μετᾶσχουν 3,500 γυναῖκες. Ἐὰν πραγματοποιηθῇ ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτὴ συνέλευσις, φανταζόμεθα τὸν θρίαμβον τοῦ γυναικείου φύλου. 3,500 θὰ ὁμιλοῦν συγχρόνως! Ἡ Κυβέρνησις, καθὰ πληροφορούμεθα, θὰ ἐνισχύσῃ τὴν χωροφυλακὴν διὰ 3,500 ἀνδρῶν ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὴν θεωμηνίαν τῆς γυναικείας γλώσσης.

*

Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Γλυνοῦ εἰσαγωγὴν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Γραμματικῆς τῆς Δημοτικῆς. Ὁ μαθητὴς ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπίτι.

Ὁ μπαμπᾶς. Τί καλὰ ἐμάθατε σήμερον εἰς τὸ σχολεῖον, Τοτό;

Ὁ Τοτός. Ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶχε τοὺς μεγάλους νοῦδες.

Ὁ μπ. Τί λές, Τοτό; Νοῦδες; Τί θὰ εἰπῇ αὐτό;

Ὁ Τοτός. Μπαμπᾶ, εἶσαι ἀγράμματος. Νοῦδες εἶνε ὅσοι ἔχουν νοῦ, μυαλό.

Ὁ μπ. Καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν;

Ὁ Τοτός. Αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ εἶπαν.

Ὁ μπ. — Γλυνοῦδες, παιδί μου.

Γνωστὸς βραδύγλωσσος δικηγόρος εἰσέρχεται εἰς ἓν βιβλιοπωλεῖον. Ὁ ὑπάλληλος βιαστικὸς διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ ἄλλους πελάτας τὸν ἐρωτᾷ.

— Τί θέλει ὁ κύριος;

Γ — Τοῦ Γρυ... γρυπα... πάρη.

— Τί νὰ πάρη θέλει ὁ κύριος;

— Τοὺς Σκά - κα - σκα -

Ὁ ὑπάλληλος (ἀδηνουῶν καὶ κατ' ἰδίαν) Σκασμὸς νὰ μὴ σοῦ σκάσω καμμιὰ... αὐτὸς κοροϊδεύει...

— Ρα... ρα... βάιους καὶ τερα...

— Λέγε, τέρας!

— Κο... κο... κοκότες.

Καὶ παρατυχῶν ἐπαρχιώτης ἀναμμένων ν' ἀγοράσῃ τὴν Ἀμαρτωλῶν Σωτηρίαν:

— Μὰ τί εἶνε ἐδῶ μέσα, κοτέτσι ποῦ γυρεύουν κότες ἢ καὶ ἄλλο;

*

Πληροφορούμεθα ὅτι ἡ δ. Ἰντάλγκο καὶ ὁ Λάμπας ἐπανερχονται προσεχῶς διὰ νὰ δώσουν ἀπὸ δέκα ἀποχαιρετιστηρίους παραστάσεις. Αἱ τιμαὶ λίαν συγκαταβατικά, ὅπως πάντοτε!

*

Ἡ Ρωσσία μᾶς ἔστειλε, χάρις εἰς τὸν Μπολσεβικισμόν, τοὺς περισσότερους καλλιτέχνας. Σαμπανιέδα, Ἀδριανόβνα, Ὁρντα, Μπορισώφ, Μπρόμπροβιτς, Σμυρνῶφ. Ρωσσελλήνες, Ρωσσεβραῖοι, Ρωσσοιταλοὶ Ρωσσοπολωνοί. Μετὰ τοὺς Ρώσσους θὰ ἔχομεν Πρώσσους, προσεχῶς. Τότε ὑπάρχει ἐλπίς τὸ θέατρόν μας νὰ πηγαίνει ἐπὶ τὰ πρόσω...

*

Ὁ κ. Ξενόπουλος ἐξακολουθεῖ τὰς ἀπὸ ἐξ μηνῶν δημοσιευομένας ἐν συνεχείᾳ ἀναμνήσεις του. Μετὰ τὰς σοβαρὰς ἀποκαλύψεις πῶς ἐξέχασε τὸ μπαστοῦνι τοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Βλάχου, πῶς εἶδε δανειζόμενον ἓνα τάλλη-